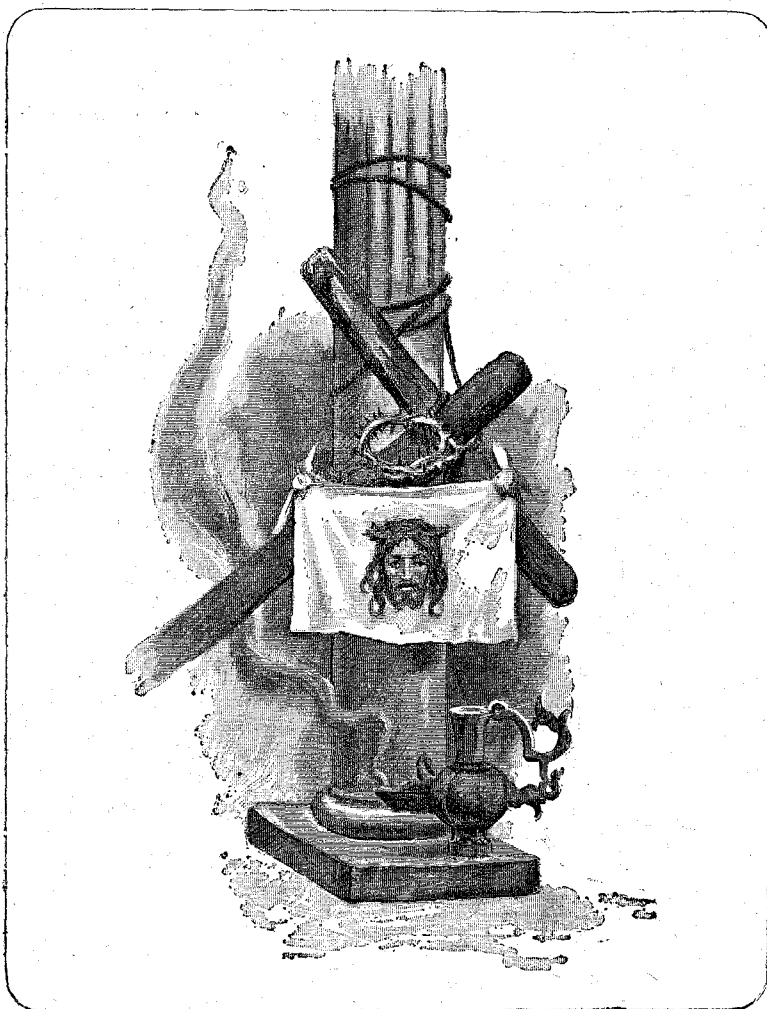

SETMANARI IL-LUSTRAT

LITERARI Y DEFENSOR DELS INTERESSOS MORAIS Y MATERIALS DE LA COMARCA

LA PASSIÓ DE JESÚS. — ALEGORIA.

Ab l' intent de commemorar la Setmana Santa LA VEU DEL VALLÉS, surt avuy destinada á dit objecte.

¡Com no ferho si ella 'ns recorda la Passió y mort del Redemptor de la rassa humana! D' aquell que tot amor y justicia, ab sa vinduda al mon, redimí ab sa sanch de martre la terra, fecundantla tota ab l' amor de sa divina gracia; y al proclamar la Caritat sufrint com á home "No saben lo que fan: Pare perdónals!", sens odi y ab dolor, alsant la vista al Cel, negada per lo plor, al Deu Etern li deya.

¡Ho folla humanitat!... A un temps, admiras l' obra d' un Deu que t' llibertá tot d' una, que sens donárten, te entregas altre cop, demá tal volta al vici y al plaher, que 's ta desgracia.

També un jorn, en Jerusalém l' impura, váres sortir á rebre á Jesús, Hossana! Hossana! prorrrompt y ab entussiasme las túnicas per terra estenías!

.....Poch temps després lo Pare Celestial vejé son fill morir dalt del Calvari!.....

Avuy donchs que la Iglesia recorda á tot lo mon la mort del Just, l' esperit cristiá acotá 'l cap y resa.

DIUMENGE DE RAMS

HOSSANA!!

Per dins de Jerusalém la gent va arremolinada... Tothom, tant grands com brivalls llensant crits de joy y lloansa abandonan llurs casals, ixen tots a las murallas, endiumenjats, cor-batents, portant brots de lloré y palma.

Com si fós *Festa-major*, boy tots los carrers y plassas, d' espigol son alfombrats y de tendre fullaraca...

—¿Qué son tants preparatius?
¿Qué 's tot' aquesta gentada?
¿Qué, potser, á un gran senyor feu triomfal arribada?—

—Es que arriba Jesucrist que 's la joya més preuhada, lo qui ve en nom del Senyor predicant doctrina santa, lo qui dona dolga pau al cor y conçol á l' ánima, qu' obra miracles pe 'l mon... ¡ha ressucitat á Llàtzer!

Y ensemps que 'ls uns folls de joy batan los llorers y palmas, altres, postrats á Jesús, richs mantells d' argent y grana van estenent pel cami per á guardar llurs petjadas, y á una veu tots ells fan chor:
—¡Hossana al Senyor, hossana!

Tot son eridorias de joy...
¡Qu' alegre está la maynada!
¡Qui 'n batre llurs tendres cors!
en tots ells lo goig esclata...
boy tots mostran grands afanys per celebrá' aytal diada,
probehint brots de llorer ó be branquillons de palma.

—¿Qué 's aquest bellugament del Temple en la portalada?
—Es lo poble, que ufanós va á ferne avuy remembransa de l' entrada triomfal que Jesús, á las murallas de Jerusalém, ne fèu vuit dias avants de Pascua.

¡Quina dolga confusió!
—Mirau, mirau la maynada; escoltau qui 'n grat remor!...
—“¡Donaunos entrada franca! ¡obriu, que volém entrar batent los llorers y palmas!»...
—¿Sentiu? .. Y 'ls ecos fan chor:
“¡¡Hossana al Senyor, hossana!!”

ANTONI YSCLA COMPTE.

Sant Martí de Provencals, 1897.

LA SETMANA SANTA

La Iglesia cada any nos recorda en la Setmana Santa la dolorosa passió y mort de Jesucrist.

Durant la santa Cuaresma ella esculleix d'entre los quatre sants Evangelistas, los passatjes més hermosos del sagrat Evangel·li, referents á la predicació que durant tres anys feu Jesucrist recorrent la Palestina, ó sia lo que avuy nomeném Terra Santa, obrant innumerables prodigis y portentosos miracles que omplian de admiració y entusiasme á las grans multituds que 'l seguian, que confirmaban la divinitat de sa doctrina, y probavan que Ell era el Profeta, el Mesias promés desde quatre mil anys al llinatge humá. Dinou setgles han passat desde aqueix gran fet, y la doctrina del Diví Mestre, continguda en senzillas, poéticas y hermoissimas parábolas, com també en llenguatge familiar, com en sentencias de moltíssima profunditat y sabiesa, son la admiració de tothom: fa dinou setgles y semblan de ahir; la intel·ligencia humana reviu al meditarlas, y son cor suspira per lograr la felicitat que ellas prometen al fidel observant de sa santa lley.

Los passatjes més interessants y comovedors del sagrat Evangel·li, son los referents á la passió del Salvador. La lectura del devocionari de la Setmana Santa, qual llibre está en mans de tot cristiá instruhit, es com un extracte ó compendi copiat dels quatre sants Evangelistas. Mes no basta sa sola lectura, es precís assistir al temple, y seguir pas á pas la relació dels passatjes de la historia sàgrada; y allí sot las enlayradas voltas, al suau olor de aromátichs incens, á la vista dels Ministres del Santuari, y dels endolats vestits que cubreixen las santas imatjes, y ocupats en escoltar los cants imponents y tristas lamentacions dels Profetas, allí fer revivre nostre esperit cristiá que 's traslada als llochs y temps bíblichs, y endresar nostra oració del cor surtida que se alsa de eixa terra miserable,

y aspira un aire celestial. Nostre cor sent y pren part y se enterneix á la vista dels torments que suffrí nostre Redemptor. Ah! Está ja escrit que el cristiá que acompanyará á Jesús en sa sagrada passió, lo acompanyará també en sa gloriosa resurrecció: es el criat que acompanya á son amo en las penas y tribulacions, y després l'acompanya y participa de sas alegrías y felicitat.

Deu no mort may, puig es la mareixa vida per essencia; y si be Crist morí una sola vegada, resucitá no obstant triumfant y gloriós, y no morirá may més, com diu lo apóstol Sant Pau. Aixís es que Crist viu y viurá sempre; y la Iglesia catòlica que es la representant del mateix, ó millor Crist vivent en la humanitat, com diu un gran escriptor, quant cada any nos recorda sa vida, passió y mort, continúa la missió y el destí que té rebut de son fundador lo Salvador del mon. Té donchs lo cristiá lo deber de seguir á la Iglesia, puig que per medi d'ella seguirá las divinas ensenyansas y alcansará la Suprema felicitat.

J. M., PVRE.

Judas

Lema: La trayció s'estima;
lo traydor se llensa!...

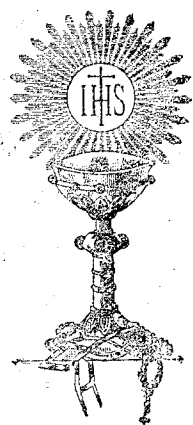
Miraulo, és ell, l' avaro de la bossa,
te lo pas esgarriat, negre lo cor,
l' ullada d' escorsó, la barba rossa,
lo tipo repugnant del vil traydór.
Es ell, lo monstre que vengué en mal' hora
per sols trenta diners son mestre Deu,
segant lo pacte de l' amor penyora
per sellarlho sacrilech un bés seu.
Mes ¡ay! desesperat son crim lo cega
y suicidanse foll, mort escanyat
sentinlo ronch qu' en s' agonia renega
del xorch metall y bossa, qu' ha llensat.

—Quants avuy s' arrossegan per la terra
de la rassa de Judas, per dissort,
venent á Deu com ell, hi fentli gnerra;
que meditin son crim... ¡la seva mort!...

E. PASCUAL;

Torre-Blanca, (Bruch) 1897.

DIJOURS SANT

A grans pensaments y á grans reflexions se presta, sens dubte, el nom de *Dijours Sant*, pognentse omplir planes enteras explicant los diversos misteris que en aquest dia 's verificaren en el primer sigle de la Iglesia. Pero molt lluny de comentarlos un á un, tan sols 'ns concretarem á aclarir algunas ideas erróneas, de que abundan

moltas personas, tal volta instruhidas, precisament sobre la festa ú objecte principal d' aquest dia.

El *Dijours Sant* ha sigut sempre un dels dias més solemnes de la Iglesia, de tal manera que los grechs y demás pobles del Orient, lo anomenaban, com honor, el dia *dels misteris*. En efecte: en ell se celebrá el *lavatori*, ó siga quant Jesucrist, donantnos un gran exemple d' humilitat, rentá los peus als seus deixebles: també 's celebra el amor infinit é incomprendible de Crist envers los homes instituhint la Sagrada Eucaristia, y el Sacerdoci de la nova lley. Y aquella oració trista y misteriosa en el Hort de Getsemani, y aquella agonia de sang, que fou el preluhi de sa passió, misteris son tots que s' ens recordan també avuy.

No obstant, el objecte principal del dia de *Dijours Sant*, el recort més sublim de ell, es la institució del misteri de la Eucaristia, festa y diada que comensant ab la institució de tan august sacrament, la Iglesia ha continuat celebrantla ab la magestat y solemnitat possibles.

En aquest dia, donchs, tant memorable, la Iglesia, sembla que suspengui per poch temps la seva tristesa propia de la *Setmana Santa*, y cantant en la Misa el *Gloria in*

excelsis, 'ns demostra sa alegria y gratitut per la institució de aquest misteri; per aixó després del ofici propi de la solemnitat, se coloca el Santíssim Sagrament, en lo *Sagrari* ó *Monument* que al efecte está destinat, y ahont permaneceix per espay de vintiquatre hores, exposat á la adoració continua dels fíels.

Ara be, aquestas vintiquatre hores en que el Santíssim sagrament permaneceix en el Monument, ¿qué signifícan?

Veus aquí los dubtes y, pot ser, malas inteligencias. Diuhen uns, sense apoyarse en cap rahó, que signifícan, el temps, que Crist, Senyor nostre, estigué pres á casa del príncep dels sacerdots Caifás; tampoch falta qui diu (y es opinió que segueixen molts), que el *monument* ó *sagrari*, representa el sepulcre ahont fou enterrat nostre Redemptor; sent aixís que segons els Evangelistas y opinió general de la Iglesia, no va mori fins el divendres, que dihem *Sant*.

Res de tot aixó signifíca la reserva de la Sagrada Eucaristia en el *Monument*. Molt al contrari. El *Dijours Sant* es dia de alegria, y la mateixa Iglesia, en mitj del dol y tristesa en que está sumida en aquets dias, 'ns recorda la institució de la Eucaristia, sagrament adorable, aliment de las nostras ánimas, nostra alegria, y tresort (com diuhen los Sants Pares) de nostra Religió.

Puig la nit del *Dijours Sant*, Jesús, celebrant aquella última *cena* ab los seus Apóstols, y una volta rentats los peus de aquellos, per aquell que era la mateixa puresa, pren el pa y, elevant sos ulls al cel, el beneheix y diu als deixebles:—*Prenéu y menjéu, porque aquest es lo meu cos*;—pren lo cálix ab *vi*, lo beneheix també, y 'ls diu:—*Prenéu y bebéu porque aquesta es la meua mateixa sang*, etc.;—y ab aquestas paraulas omnipotents, el fill de Deu, criador del mon, converteix el pa en el seu *cos*, y el *vi* en la seva sang, y doná als seus sacerdots el poder consagrar la Sagrada Eucaristia, tal com ell acababa de ferho, y com hu fant

cada dia al celebrar el Sant Sacrifici de la Misa.

Y ja tenim aquí explicat lo que significa el *Monument*; lo que la Iglesia celebra, posant aquet Sagrament adorable en el Sagrari el dia de *Dijous Sant*; oixó es, en memoria de la institució de la Eucaristia, y com acció de gracias per los beneficis que hem rebut y rebém cada dia de aquet Sagrament, la Iglesia lo exposa á la adoració dels fidels durant vintiquatre hores, precisament aquet dia, y las visitas á las Iglesias ó Sagraris que en totas parts se fan tan religiosament el *Dijous Sant*, no son ni més ni menos, que un desagravi honrós que oferim á Jesucrist, no solzament per las ignominias y dolors que patí en lo discurs de sa passió y mort, sino també per las moltas irreverencias y sacrilegis comessos desde la institució d' aquet sagrament.

Aquesta festa, digna de celebrarse ab tota la solemnitat y magnificencia possibles, está rodeixada de aconteixements tristos y melancòlics, y de dias de dol y tristor que deuheu emplearse meditant la passió del Redemptor del mon.

Per aixó la Iglesia, veyent que aquesta solemnitat, demanaba un altre més gran, si cap, á la mitat del sigle XIII trasladá la festa especial del Santíssim Sagrament, del *Dijous Sant*, al dijous després de la octava de la Pasqua de Pentecostés (dia del Corpus) al objecte de poguerla celebrar ab tota la magnificencia y solemnitat que demana un misteri, que es el principi y la font de totas las gracias, la proba més gran del amor de Jesucrist envers los homes, lo far de nostra esperansa, y del paradís que 'ns espera després de aquesta vida.

I. C. C. PVRE.

JERUSALÈM

Enlayrada en bell jorn 'vuy decandida pel vici qu' entre mitj d' ella 's congria, está prompte á enrunars la Ciutat Santa que á l' Assia á son arbitre lleys dictava. Las bravas hosts de Vespasiá la assetja

flayrejanla per tot com las panteras al atrexit viatjer que sol se trova pels desserts que crusá per primer volta. La fam 'ls impideix ser com voldrian per rebutjar la forçada embestida qu' els hi dona l' esbart de gent romana desplonant cada cop més sas murallas. No hi valen los fers crits de las doncellas ni las pregarias que á l' Etern aixecan; l' exercit enemich ple de rancunia entrant dins la ciutat mata y enruna, transformantse per sempre més en fossas las plassas bellas qu' admirá la historia, puix qu' aixís la tractessen mereixia la ciutat que d' un Deu fou homicida.

FERRÁN CANELLAS.

Granollers, 1897.

DIVENDRES

SANT

À JESÚS

EN LA CREU.

Quis fecit hoc? Fecit amor.

St. Bernat.

Quan contemplo la vostra fesomia
per hont transpira l' ànima d' un Deu,
ja adormit en los braços de Maria,
ja elevat en los braços de la Creu:

Quan de peus y de mans ¡ay! vos oviro,
oh, dolç Jesús! en dura creu clavat;
quan vostre Cor amorosíssim miro
ab una llansa obert de bat á bat:

Quan com Tomás entrant per la ferida
veig lo mon del amor en vostre pit,
y com un paradís en sa florida
pueh contemplar á pler vostre esperit:

Quan al morir veig que abaxáu la testa,
al home ingrati per darli un bes d' amor,
morint ab Vos mon esperit contesta:
Jesús, qui no us estima no té cor.

JACINTO VERDAGUER, PVRE.

CRÓNICA

En aquets tres últims días ha tingut lloch en nostre Iglesia parroquial un solemne Tríduo, en honor de la Mare de Deu dels Dolors, en quin ha predicat cada dia lo Pare Vilá de las Escuelas Pías de Sabadell.

Durant la present setmana las funcions religiosas se celebrarán seguint lo següent programa:

Diumenge de Rams.—A dos cuarts de deu se beneficiarán los rams distribuhintse tot seguit per los obrers las palmas á tots los assistents acabantse ab la processó que seguirá lo curs acostumat. En l' Ofici se cantarà 'l Passio, fent de cronista lo Rvt. D. Isidro Cucurella Vicari, y de Jesús lo Rvt. senyor Rector.

Dilluns Sant.—Se farà 'l *Sal-pás* per las casas de pajés per lo matí; y per la vila á la tarde.

Dijous Sant.—A las deu solemne ofici y se portará á S. D. M. al grandió Monument que té aquesta parroquia quina urna s' ha restaurat.

A las quatre de la tarde ofici de tenebras, acabantse ab l'imponent Miserere y los fassos.

A las vuit del vespre després del Sant Rosari se cantarà la Passió de Nostre Senyor Jesucrist per los joves del "Centre Católich."

Divendres Sant.—A las cinch del matí sermó de las set paraulas, cantantse escullida música sacra.

A las deu se comensará la adoració de la Vera-Creu, y en seguida 'l Passio cantat solemnement com en lo Diumenge de Rams.

Dissapte Sant.—A las set del matí se cantarán las profesías, se venehirá lo ciri pascual, l'aigua de las fonts baptismals y l'ofici de gloria y Aleluya ab repich de campanas celebrant á Jesús resucitat.

Diumenge de Pascua.—A las deu se cantarà l'ofici nou pels joves del coro del "Centre Católich," ab sermó de felicitació de Pascuas per lo Rvnt. senyor Rector.

Granollers—Prometen estar molt animadas las funcions religiosas que celebrará nostra vila durant la Setmana Santa.

Lo programa es com segueix:

Diumenge de Rams.—A las nou del matí solemne benedicció de palmas y rams, ab la

processó, de costum per las plassas properas á l'Iglesia.

Per la tarde, á las tres, se resará 'l Sant Rosari, y tindrà lloch la processó del *Via Crucis*, segunt los carrers dels demés anys. De retorn se farà la Salutació á las Sacratísimas Llagas de N. S. Jesucrist, y sermó cuaresmal á cárrech del Rd. D. Jaume Creixell, Pvre. A las set de la nit sortirá la devcta processó de de la Congregació de Ntra. Sra. dels Dolors, recorrent los principals carrers.

Dilluns Sant.—A la tarde se farà lo *Sal-pás* per las casas de la vila.

Dimars Sant.—Se farà 'l *Sal-pás* per las casas de pagés.

Dijous Sant.—A las deu del matí Missa solemne ab orquesta, ab assistencia de las Autoritats de la Vila. Acabada aquella será portat ab processó lo Santíssim Sacrament al *Monument*, ahont estará exposat á la veneració dels fidels, fins á la mateixa hora del Divendres Sant.

A la tarde, á las quatre, se cantarán solemnes *Maitines* per la Rda. Comunitat. A las set de la nit, després de resat lo Sant Rosari, hi haurá meditació y sermó, cantantse escullidas composicions religiosas per l'Escolanía d'aquesta Iglesia Parroquial.

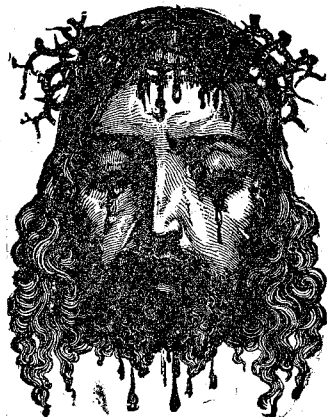
Divendres Sant.—A dos cuarts de sis del matí, hi haurá sermó anomenat de Passió, després del quin se farà en processó lo piadós ejercisi del *Via Crucis*, segunt igual curs que lo Diumenge de Rams. A las deu Missa solemne ab assistencia de las Autoritats locals, cantantse la Passió, segons Sant Joan.

A las set del vespre funció dedicada á la Soletat de Nostra Senyora; resantse la Corona Dolorosa de la Verge, tres punts de meditació, alternat ab música clásica religiosa y sermó que predicará lo Rd. D. Jaume Creixell, Pvre.

Dissapte Sant.—A las set del matí, se comensarán las conmovedoras ceremonias de la benedicció del foch y ciri pascual, se cantarán las profesías, se venehirá la pila bapbismal, cantantse per la Rda. Comunitat la Missa de la Resurrecció del Senyor.

Diumenge de Pascua de Resurrecció del Senyor.—A las deu del matí Missa Solemne á gran orquesta y sermó, ab lo que 's despedirá l'oloquent orador sagrat, encarregat dels sermons de Cuaresma, Rd. Creixell.

A dit acte hi assistirán las Autoritats.

La impressió es fresca. L' he rebuda assistint á un concert donat á la ciutat comtal per una de las més simpáticas entitats de nostra cultura nacional catalana. Jo no tinch pas paraulas pera explicar l' efecte que m' han produhit aquestas frases:

“M' han dit qu' ets Tu 'l qui fas naixe tots los aucells que van pels vents, y has dat ánima á tots els nens tant sols perquè 't poguém coneixe; M' han dit que las flors del jardí tant sols per Tú, pel Maig florían, que si no hi fóssis no hi serían, no hi hauría ni pá, ni ví.”

Aixís en tonada hermosíssima he sentit aixecar per una colla de noyets tot aquest himne d' amor y de poesia al bon Jesús; la lletra y 'l cant en intim enllás, penetraban ensemps en lo cor del oyent, convertintlo també en actor y fentli exclamar ab aquell coro d' infantons:

“Senyor! dona l' aygua á las fontanas,
dona las plomas als aucellets
y la llana á n' els anyellets,
dona ombra y rosada á les planes
dona salut al enfebrat,
dónali pa al pobret que passa,
al orfanet dónali casa
y al presoner la llibertat „

Pero tota la complascencia que respira aquesta pregaria, aqueixa mena de joya que deixa en lo cor del creyent, ve á esborrarla una gran massa coral d' homes y de donas que ab tó imponent diu: «¡Oh vosaltres tots

los que passau pel camí, esmentau y vejau si hi ha dolor semblant á mon dolor! Esmentau, pobles tots y mirau mon dolor.»

Magnificencia que l' omnipotent Creador se complau en repartir per Cels y Terra 'ns recordan de primer las canturias dels noyets; despres nos avergonyeix de nostra conducta 'l plany d' angoixa, que devant de la humanitat llensa 'l que pera deslliurarla arriba fins al sacrifici «Esmentaueu, pobles tots—nos diu—y mirau mon dolor.» Pero la humanitat desagradada, fa son camí enfangantse pel llot de todas las concupiscencias. ¿Sabréu en aquets dias de sants recort trobar un oassis en mitj del desert de miserias que atravessém?

J. MASPONS Y CAMARASA.

Granollers, 5 d' Abril de 1897.

LA QUARESMA

Es un temps de quaranta dias que 's dedica pera honrar lo dejuni que feu Jesucrist en lo desert, ahont se retirá segons nos conta lo Evangeli après d' ésser batejat, abstenintse de tota classe de aliment. Es clar que la Iglesia no podia imposar á los fiels un dejuni tan rigorós, puig la naturalesa humana no ahuria pogut suportarla; pero des los Apóstols, pera imitar los cristians tan com fos possible aquella llarga mortificació de nostre Salvador, se limitaren á fer un sol apat cada vintiquatre horas. Y heus aquí l' origen de la *Quaresma cristiana*, y dihem cristiana, pera significar que en lo Antich Testament se había ja celebrat una penitencia per l' istil, segons llegim en Job, Jonás, Judit, Ester y altres, y los israelitas, com es sabut, dejunaban en preparació de sas festivitats; y precisament lo establir dit periodo, á més de recordarnos lo dejuni de Jesús, nos fa també memoria del de Elias y Moisés y del de los ninivitas; á més de que está en relació ab fets tan notables com lo Diluvi universal, la peregrinació de los israelitas per lo desert,

espai que permanesqué assí després de resucitat Jesús, y altres memorables coses.

En las societats paganes hi trovém senyalats certs dias y temporadas de penitencies y privacions, ja en honor de sos idols com los sacerdots egipcis de Isis, ja pera tenir la iatelligencia més apta, com feya Pitágoras, qui prohibia á sos dexebles lo vi y la carn, ja en fi pera lograr beneficis purament terrenals, com en la China, ahont los *mandarins* ó *lletrats* ordenau de junis públichs pera obtenir del cel, la pluja, lo bon temps, etc.

Los mcros tenen sa quaresma que observan escrupulosament. La anomenan *ramadán*, y durant est temps se abstenen fins de veurer aigua fins la posta de sol, en qual hora prenen lo *cus-cus* ó *jarira*, menjar re frescant y nutritiu á la vegada.

Y si tots eixos á pesar de seguir una religió falsa, son tan mirats en lo compliment de ses prácticues y costums religioses, molt més devém serho los qui possehim la única revelació verdadera.

Entre los cristians la observancia de la quaresma ha estat en relació del fervor de les distintes épques y segons la manera d'esser dels distint païssos. Verdaderament es admirable quant llegim que los primitius fiels, durant est temps, no més menjaban diariament una vegada, abstenintse de aliments forts, diversions, recreos y fins de negocis, y, en especial durant la *Setmana Santa*, sols prenian fruytas y coses seques, de ahont vingué lo nom de setmana de las *xerofagias*. Y com á demostració de lo cuydado que tenian en no quebrantar lo dejuni fins á la hora establerta, podém citar entre distints cassos lo de S. Fruytós, bisbe de Tarragona, qui rehusá lo dia del martiri, á las deu del mati, una beguda confortant, per no esser encara hora de pendrer res. Lo emperador Carlomagno imposá pena de mort á qui menjás carn en despreci de la Religió, y l' octau Concili de Toledo disposá que qui sens necessitat ho fes no pogués menjarla en tot

l' any. Empero, á últims del sigle VII fou més benigne la disciplina eclesiástica, puig permeté l' us del vi, ous y lacticinis; y desde lo sigle XIII, data lo establiment de pendrer un lleuger menjar á par de vespre, lo qual se anomená *collació*.

Sogons Bide, los llatins tenian dos quaresmes, una per Nadal y altre per Pasqua Granada. En la edat mitjana s'en celebravan tres: la que podriam dirne principal ó de Pasqua Florida, y las que anomenavan de Sant Martí y de Sant Joan. Y los russos y cismátichs grechs, ne celebran quatre á més de la usual, pero solzament de set dias de duració.

Sobradament coneguda de nostres apreciabls lectors, la forma en que avuy dia s' observa y cumpleix la Quaresma, no insistirém més sobre aqueix particular, si be indicarem qu' es de gran utilitat, desde luego esperitual, pero així mateix corporal.

Diu lo Viring Medicinæ Doctor Lovan: "Lo dejuni en la primavera, ordenat pera nostra mortificació, es també saludable al cos." Y tota la ciencia médica está conteste en que "la privació de carn y altres aliments procedents del reine animal, precisament durant aquest temps de l' any en que totes las funcions de la economia humana se verifican ab bulliciosa activitat, es una práctica molt saludable y digne de tota recomanació," y la Iglesia en una de sas oracions diu que "lo dejuni cura l' ànima y lo cos." A. LL.

Santoral de la Setmana

Diumenge de Rams, 11.—St. Lleó lo magno papa y cfr.

Dilluns 12.—St. Juli p. y St. Víctor mrs.

Dimars 13.—St. Hermenegildo rey y St. Justino mrs.

Dimecres 14.—St. Pere González, vulgo Telm. y Sta. Domnina vg. y mr.—*Avuy y los tres dias següents no 's pot menjar de carn.*

Dijous Sant, 15.—Stas. Basilisa y Anastasia mrs.

Divendres Sant, 16.—St. Toribí b. cf. y Santa Engracia vg. y comps. mrs.

Dissapte Sant, 17.—La Bta. Mariana de Jesús vg.—*Lluna plena á las 6 h. 12 m. del mati. en Libra.*

Impremta de M. Ribera, Sant Domingo, 34.—Sabadell.